

— Een rijkemanszoon, zeg ik ! En is dat uw Frans !
Stans sloeg de handen ineen.

— Ge zoudt hem verkoopen voor een rijkemanszoon,
zei ze weêr.

Moeder was fier.

— Ja, ja, 't is de hartenagel van zijn mama. Ik ben

nu oprecht mama... van zoo'n jongen... Alloh, Franske...
steek uw mondje eens vooruit... geef me een kuske...

De knaap deed het.

Maar moeder zoende hem zoo geweldig, dat de hoed
nu tot over de oogen zakte.

— Hij is een nummer of drie te groot, sprak Stans. Ge
moet er een gazet in doen.

— Dat ware niet slecht. Ja, ik zal een gazet onder 't
leeren bandje steken.

— Laat mij het doen ! Kleed u maar rap ; anders ko-
men we te laat.

Terwijl moeder zich gereed maakte, vouwde Stans een
gazet op en stak die in den hoed. Nu paste het hondekotje
beter.

— Uw vader zal u niet herkennen, zei de buurvrouw.

— 'k Zou liever in mijn bloot hoofd gaan, antwoordde
Frans.

— Ha ! begint ge weêr ? riep moeder.

— In uw bloot hoofd ! herhaalde Stans. De menschen
zouden wel denken, dat we gingen bedelen. Nu mag moeder
fier zijn.

Frans moest thans wel gehoorzamen.

Om elf uur eindelijk vertrokken ze.

— We hebben nog tijd genoeg, sprak moeder. Ik ken
dat met die booten. Ze komen altijd veel later dan ze moeten.

De kleine jongens kwamen juist uit de school. Ze keken
eerst verwonderd naar Frans.

— Is dat Frans ? vroegen ze aan elkander.

Maar ja, 't was hij, 't was de trompetter.

— Hij heeft een hoed op ! riep er een.

— Ja, een hoed, een hoed ! schreeuwde een ander.

En nu begon 't spel.

— Hondekotje, hondekotje !

— Zeg, Frans mag moeder er aardappelen in koken ?
vroeg een lange slungel, die toch nog in een lage klas zat.

— Mag vader er duiven in houden ?

— Zeg hoed, waar gaat ge met Fransje heen ?

Zoo werd er gelachen en gespot.

— Die stoute gasten ! zei moeder.

— 't Zijn deugnieten ! meende Stans. Ze zullen later
nog in 't kot geraken !

Frans was woedend. Hij keerde zich om en zette een
vuist.

— Ik zal ze wel krijgen ! dacht hij.

't Liefst had hij zijn hoed op den grond gesmeten en
ver weggeschopt, maar dat durfde hij niet.

Moeder had hem wel eens meer een goed pak slagen,
midden op de straat gegeven.

In een andere wijk verschrok Frans. Ginder stond de
kar van Dolf.

Rut-tut-tut-rut-tut-tut !

Wie blies er nu ? Had Dolf een anderen knecht. Ja,
waarlijk... een nieuwe jongen ! Wie kon dat zijn ?

Ha ! 't Was Stan van Threes.

Frans werd opeens erg jaloersch.

Stan trompetter ! En hij kende er niets van !

Hoor maar ! hij riep maar wat !

Dat mocht niet ! Frans liep rap weg. Vlug pakte hij
Stans trompet af en zette ze aan den mond.

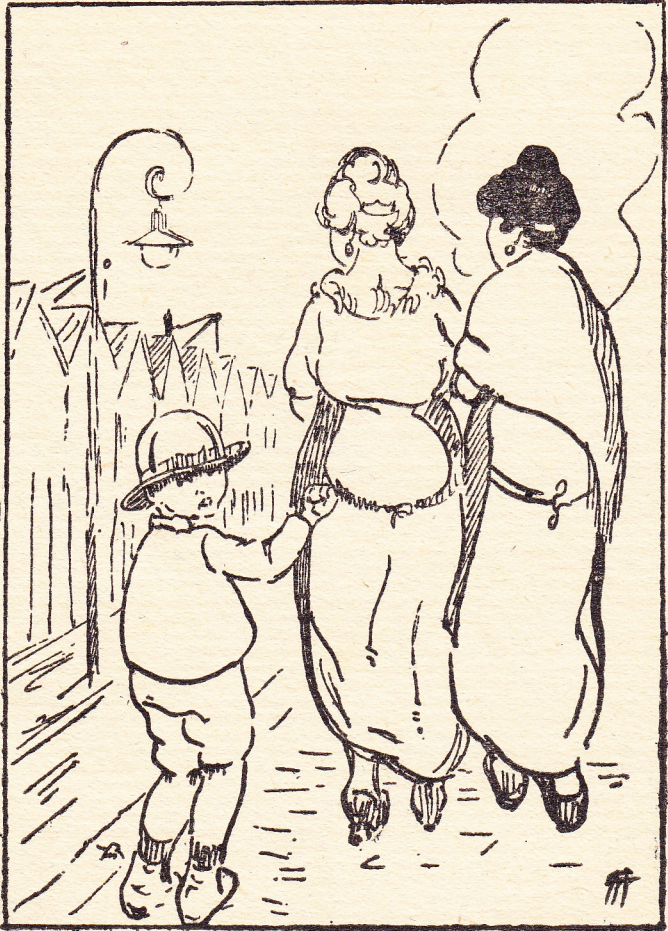
Stan was te verbluft, om zich tegen den roof te ver-
zetten.

Ha ! 't was een ander deuntje dat nu klonk.

Dolf was aan zijne vodden bezig en had zijn oud knecht-
je nog niet bemerkte. Hij meende dat Stan blies en zei :

— Ge hebt het rap geleerd voor een nieuweling ! Ge
blaast al beter dan Frans, die rentenier, die leeglooper, die

Hij keerde zich om en zette een vuist. (blz. 15)

luijaard...

Maar nu keek de baas op. Hij trok zijne oogen wijd open. En zijn mond gaapte bijna tot aan zijn neus.

— Hé ! riep hij. Hé... gij hier... gij...

— Stan kan niet blazen... hij kent er niets van ! riep Frans met vuur.

Nu schoot Dolf in een luiden lach.

— Wat een hoed ! riep hij. Hoed... hoed !

— Hoed, hoed ! treiterde ook Stan.

Moeder en Stans hadden 't op een loopen gezet. Moeder was bang, dat Dolf haar zoontje slaan zou. Ze hoorde hem spotten.

— Wat hebt ge van dien hoed te zeggen ! vroeg ze kwaad. Wat hebt ge er van te zeggen ?

— Die hoed ! Hi—hi... Smijt hem in den wagen ! Ik geef er u en Stans elk een popke voor ! 't Is er een van de oude mode ! Komt hij nog van zijn overgrootvader ?

Nu vielen beide vrouwen uit.

't Was volop ruzie !

De menschen uit de straat kwamen er rond staan.

Stans was zoo kwaad dat ze den stootwagen vastpakte en opwipte. Veel vodden vielen op den grond.

De menschen lachten luid.

— Ge zult ze oprapen ! schreeuwde Dolf. Oprapen zult ge ze !

— Uw vodden oprapen ! riep Stans. Neen, ik ben er vies van.

— Ik zal de politie halen !

— Hi ! sarde Frans' moeder ! Ze maakte een langen neus.

— Kom, we gaan voort, zei Stans.

— Eerst mijne vodden oprapen ! riep de baas Hij sloeg naar Stans, maar deze sprong weg. En Dolf raakte den... hoed van zijn ouden knecht.

't Hondekotje rolde over de steenen.

— Hoed ! riep een straatjongen en hij schopte er tegen.

Frans was wel kwaad op zijn hoofddeksel. Maar daarom mochten anderen er nog geen hoedekenschop meê doen !

— Hoep ! riep Frans nu ook. En hij schopte tegen...

de beenen van zijn plager.

-- Au ! schreeuwde de knaap.

Frans greep nu snel zijn hoed.

Wie blies er nu ? Ha ! 't was Stan van Threes. (blz. 15)

— Kom meê ! zei moeder.

Ze lieten Dolf staan en trokken voort.

— 't Zal zoo niet afloopen ! riep de voddenkoopman. Ge gaat mij de schade betalen ! Ik zal u wel vinden ! Hoed... hoed... hoed !

Maar de vrouwen zagen nog eens om en lachten hem vierkant uit.

Eindelijk kwamen moeder, Stans en Frans aan de dokken.

— Is de «Oceania» er nog niet ? vroeg moeder aan een dokwerker.

De boot heette «Oceania».

— Neen, antwoordde de man.

— Hoe laat komt ze ?

— Zoo gauw als het op den toren stokvisch slaat, vrouwtje. Zet maar goed uwe ooren open en luister !

— Ge zijt niet wijs ! riep moeder kwaad.

De dokwerker liep met zijn leegen zak vlug over de plank naar 't schip, dat hij hielp lossen.

Stans vroeg het nu aan een douanier.

Deze was een Waal. Hij verstond geen Vlaamsch en schudde zijn hoofd.

— Als Frans geleerd was, kon hij met den vent spreken, zei Stans. De jongen moest naar school gaan.

Frans trok een leelijk gezicht naar de buurvrouw.

— Hoe laat komt de «Oceania» ? vroeg moeder aan een man met koperen knopen aan zijn frak.

— Als 'k ze zie, zal 'k het u kunnen zeggen, madamke.

— Ze houden ons hier allen voor den gek. 't Is een schande !

— Ja maar, vrouwtje, ge moet niet kwaad zijn. Ik weet het niet. 't Zal toch niet voor vijf uur zijn.

— Dezen achternoen ?

— Zoudt ge ze liever morgen vroeg om vijf uur willen zien ?

A. HANS

VROOLIJKE FRANS

PENTEEKENINGEN VAN A. THYS.

TWEEDE DRUK

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN.